

Sygn. akt IV P 582/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Wojnicka-Blicharz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Grażyna Mrozik

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa I. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi I. Administracji Skarbowej w G.

o dodatki

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda I. P. na rzecz Skarbu Państwa - Dyrektora I. Administracji Skarbowej w G. kwotę 900 złotych / dziewięćset/ tytułem zwrot kosztów zastępstwa procesowego;

III. nie obciąża powoda wydatkami poniesionymi w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni.

SSR Joanna Wojnicka-Blicharz

Sygn. akt IV P 582/14

UZASADNIENIE

Powód I. P., pozwem z dnia 29 maja 2014 roku złożonym do tutejszego Sądu w dniu 30 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko pozwanemu Dyrektorowi Izby Celnej w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 1.805,19 € brutto wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 601,73 € brutto od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 601,73 € brutto od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 601,73 € brutto od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku, o którym mowa w art. 15 decyzji Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku dotyczącej zasad mających zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanego do Sekretariatu Generalnego Rady i uchylającego decyzję 2003/479/WE oraz art. 16 decyzji W. Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki (...) z dnia 23 marca 2011 roku ustanawiającej zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, a także kwoty 1.509,93 zł brutto tytułem dodatku kontrolnego z ustawowymi odsetkami od kwoty 500,31 zł brutto od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 500,31 zł brutto od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 500,31 zł od dnia 1 września 2011 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku określonego Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wywodził, iż pełni służbę jako funkcjonariusz celny zatrudniony w Izbie Celnej w G. od dnia 2 października 2000 roku na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej. W związku z naborem na stanowisko ekspertów narodowych oraz stanowiska kontraktowe w europejskiej misji w Kosowie ((...) KOSOVO) powód złożył wniosek z dnia 3 sierpnia 2010 roku, a Dyrektor Izby Celnej w G. zgłosił kandydaturę powoda do udziału w misji. W ramach przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego powód został wybrany jako jedna z osób spełniająca wymagania kwalifikacyjne i od dnia 5 grudnia 2010 roku rozpoczął służbę w Kosowie w ramach sił międzynarodowych tam stacjonujących. Powód wskazał, że misja Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, (...) KOSOVO, została utworzona (...) /124/ (...) z dnia 4 lutego 2008 roku w związku z rezolucją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr (...) z dnia 10 czerwca 1999 roku wyrażającą zgodę na ustanowienie międzynarodowej obecności cywilnej w Kosowie przy wsparciu odpowiednich organizacji międzynarodowych. W ramach udzielonego mandatu (...) KOSOVO wspomaga instytucje Kosowa, władze sądownicze i organy odpowiedzialne za przestrzeganie prawa w ich działaniach zmierzających do osiągnięcia stabilności i przyjęcia odpowiedzialności oraz w rozwijaniu i wzmacnianiu niezależnego, wieloetnicznego systemu wymiaru sprawiedliwości oraz wieloetnicznych sił policyjnych i celnych. Na mocy art. 9 Wspólnego Działania Rady (...) KOSOVO składa się głównie z personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie lub instytucje Unii Europejskiej. Każde państwo członkowskie lub instytucja UE ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż dietyienne, dodatki za ponoszone ryzyko i trudne warunki pracy. Wskazane dokumenty potwierdzają fakt, że powód został skierowany do pracy w misji w Kosowie w charakterze eksperta krajowego. Do ekspertów krajowych znajdują zastosowanie regulacje Decyzji Rady nr 2007/829/WE z dnia 5 grudnia 2007 roku uchylającej decyzję 2003/479/WE dotyczące zasad mających zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanego do Sekretariatu Generalnego Rady. Na mocy art. 1 ust. 2 wskazanej decyzji osoby podlegające zasadom w niej zawartym przez okres oddelegowania zatrudnianie są przez swojego dotychczasowego pracodawcę i są przez niego wynagradzane. Powód stwierdził, iż w jego przypadku tym pracodawcą jest pozwana Izba Celna w G.. Zgodnie natomiast z art. 3 decyzji oddelegowani eksperci krajowi są zatrudnieni w B., w biurze łącznikowym Sekretariatu Generalnego oraz w każdym miejscu, w którym Unia Europejska działa na mocy decyzji przyjętej przez Radę. Art. 9 decyzji nakłada na pracodawcę obowiązek pokrycia kosztów poniesionych przez pracownika za granicą. Zgodnie z regulacją Rozdziału III decyzji oddelegowany ekspert jest uprawniony do dodatkowego dodatku miesięcznego w wysokości określonej stosowną tabelą zamieszczoną w art. 15, o ile nie otrzymał zwrotu kosztów przeprowadzki od Sekretariatu Generalnego ani od pracodawcy. Wysokość dodatku kształtuje się w przedziale pomiędzy od 75,60 € do 664,73 € w zależności od miejsca pochodzenia a miejscem oddelegowania. Powód podał, że w jego przypadku jest to kwota 555,03 € miesięcznie za pierwsze cztery miesiące pobytu w Kosowie oraz 601,73 € za pozostałe 32 miesiące pobytu bowiem od miejsca zamieszkania powoda w G. do Republiki Kosowa jest ponad 1300 km. Powód wskazał, że kwoty takie wypłacane są innym osobom oddelegowanym np. sędziom, prokuratorom, policjantom, czy funkcjonariuszom celnym z innych krajów przez te kraje. Dodatku pozbawieni są polscy funkcjonariusze celni chociaż otrzymują go inni urzędnicy Ministerstwa Finansów oddelegowani w charakterze ekspertów międzynarodowych do B. i w inne miejsca. Powód podniósł, że jego roszczenie jest uzasadnione także faktem, że Dyrektor Izby Celnej w G. zobowiązał się do pokrycia kosztów udziału powoda w misji przez Izbę. Mimo to, pismem z dnia 20 marca 2014 roku Dyrektor Izby Celnej odmówił powodowi wypłaty dodatku. Powód wskazał, że dochodzi pozwem należności za miesiące maj, czerwiec, lipiec 2011 roku w łącznej kwocie 1.805,16 €. W zakresie żądania wypłaty dodatku kontrolnego powód wskazał, że podstawą jego roszczenia jest Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków. Powód wskazał, iż jest to dodatek określony w § 3 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia przysługujący za realizację zadań kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości i wynosi, zgodnie z pismem pozwanego z dnia 5 maja 2011 roku 0,267 kwoty bazowej określonej ustawą budżetową, która w roku 2011 wynosiła 1.873,84 zł. Biorąc pod uwagę, że żądanie pozwu dotyczy trzech miesięcy – tj. maja, czerwca i lipca 2011 roku, powód dochodzi dodatku w kwocie 1.805,19 zł. Powód wskazał, że otrzymywał rzeczony dodatek do maja 2011 roku na podstawie pisma z dnia 9 grudnia 2009 roku wyznaczającego miejsce pełnienia służby przez powoda w G. Referacie Zwalczania Przestępczości w G., a następnie na podstawie pisma z dnia 5 maja 2011 roku. Pomimo wskazania miejsca pełnienia służby w G. Referacie Zwalczania

Przestępczości w G. i następnie w Wydziale Morskim Zwalczenia Przestępczości pozwany nie wypłaca powodowi należnego dodatku od miesiąca maja 2011 roku.

/pozew k.2-5/

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 listopada 2014 roku, pozwany wniósł o odrzucenie pozwu w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód nieprawidłowo oznaczył stronę pozwaną. Pozwany zauważył, że powód pozostaje z nim w stosunku służby, a nie w stosunku pracy i nie jest pracownikiem w rozumieniu Kodeksu pracy. Pozwany wskazał, że art. 189 w zw. z art. 188 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej wskazuje Sąd Pracy jako właściwy do rozpatrywania sporów, nie determinuje to jednak o obowiązku stosowania przepisów prawa pracy jako podstawy rozstrzygnięcia sporów tym bardziej, że ustawa o Służbie Celnej nie zawiera generalnej zasady, że w sprawach w niej nieuregulowanych stosuje się Kodeks pracy. Tym samym na gruncie niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania zawierający definicję pracodawcy art. 3 k.p., a Izba Celna w G. nie może być pozwanym w sprawie, albowiem nie posiada ona zdolności sądowej. Odnosząc się merytorycznie do żądań powoda pozwany wskazał, iż powód brał udział w misji, ale jako członek personelu. Przepisy stanowiące podstawę prawną udziału powoda jako członka personelu w misji (...) KOSOVO nie zawierają podstawy do naliczenia dochodzonych pozwem kwot, tak co do zasady jak i wysokości, natomiast przepisy, które powód wskazuje jako podstawę swoich roszczeń nie jego nie dotyczą. Powołane przez powoda przepisy dotyczą innej grupy osób mających status eksperta, delegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady. Pozwany stwierdził, że wykonywanie misji w Kosowie, przez personel misji, nie jest równoznaczne w sensie prawnym z wykonywaniem zadań eksperta na podstawie decyzji Rady Nr 2007/829/WE. Postanowienia tej decyzji nie dają podstawy do wyprowadzenia takiego wniosku ani wprost, ani w drodze innych metod wykładni. Pozwany wskazał, że Dyrektor Izby Celnej w G. informował powoda w piśmie z dnia 20 marca 2014 roku, iż nie uczestniczył w misji w charakterze eksperta krajowego. Sprawa ta była również przedmiotem wyjaśnień z Ministerstwem Finansów, które pismem z dnia 7 stycznia 2014 roku poinformowało, że żądanie w przypadku osób wykonujących misję (...) KOSOVO jest niezasadne. W zakresie dodatku z tytułu wykonywania czynności kontrolnych pozwany podniósł, że podstawą przyznania powodowi dodatku za realizację zadań kontrolnych był § 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości dodatków. Dodatek ten został powodowi przyznany z dniem 5 maja 2011 roku, ale ze skutkiem *ex tunc* od dnia 1 stycznia 2011 roku. W dokumencie informującym powoda o przyznaniu dodatku zaistniała omyłka pisarska. Pozwany wskazał, że zgodnie z § 7 Rozporządzenia warunkiem otrzymania dodatku, o którym mowa w § 5 pkt 2, jest wykonywanie zadań kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości w Izbie Celnej, a wysokość tego dodatku ustala się z zastosowaniem mnożnika kwoty bazowej w wysokości 0,267, proporcjonalnie do sumy dni pełnienia służby przez funkcjonariusza w danym miesiącu. Pozwany stwierdził, że przepis ten w ujęciu językowym jednoznacznie wskazuje, że podstawą ustalania wysokości dodatku jest ilość dni pełnionej służby, w trakcie których wykonywane są czynności kontrolne w komórce zwalczania przestępczości w Izbie Celnej. Podstawą wypłaty dodatku za czynności kontrolne jest więc wykonywanie czynności kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości Izby Celnej. Pozwany stwierdził, że również w ujęciu celowościowym trudno uznać, że samo „bycie na stanie” komórki bez wykonywania czynności kontrolnych miałyby dawać podstawę prawną do żądania wypłaty dodatku, poza przypadkami nieobecności wymienionymi w przepisie. Pozwany stwierdził, że przepis wyraźnie wskazuje, że warunkiem otrzymania dodatku jest wykonywanie czynności faktycznych, podczas gdy dokument, na który powołuje się powód informuje jedynie o przyznaniu prawa do dodatku jako warunku wstępnego. Dodał, że zgodnie z decyzją Dyrektora Izby Celnej w G. z dnia 6 maja 2011 roku w sprawie określenia szczegółowych zasad wypłacania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych w Izbie Celnej w G. i podległych Urzędach Celnych, podstawą wypłaty dodatku za czynności kontrolne jest miesięczne zestawienie ilości dni pełnienia służby. Ponieważ powód w okresie, za który dochodzi dodatku, nie wykonywał czynności kontrolnych w G. Referacie

Zwalczania Przystępczości Izby Celnej w G., w związku z udziałem w misji (...) KOSOVO, jego żądanie wypłaty dodatku za wykonanie czynności kontrolnych jest niezasadne.

/odpowiedź na pozew karta 45-46/

Na rozprawie w dniu 26 marca 2015 roku, powód oświadczył, iż precyzuje oznaczenie pozwanego na Skarb Państwa – Dyrektor Izby Celnej w G..

/ protokół rozprawy karta 72-74/

Pismem procesowym z dnia 16 kwietnia 2015 roku powód ostatecznie sprecyzował swoje roszczenia w stosunku do Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w G. w sposób następujący:

a) zasądzenie kwoty 1.805,19 EUR wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 601,73 EUR od dnia 1 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 601,73 EUR od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 601,73 EUR od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

b) zasądzenie kwoty 1.509,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 500,31 zł od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 500,31 zł od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 500,31 zł od dnia 1 września 2011 roku do dnia zapłaty.

/pismo procesowe powoda karta 77-79/

Zgodnie z art. 160 ustęp 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, zwanej dalej ustawą wprowadzającą o KAS, /Dz. Ustaw z 2016 roku poz. 1948/ wejście w życie w dniu 1 marca 2017 roku zniesieni zostali dyrektorzy izb skarbowych. Zgodnie z art. 160 ustęp 2 cytowanej ustawy izba skarbowa kontynuuje działalność i staje się izbą administracji skarbowej. Należności i zobowiązania izby skarbowej stają się należnościami i zobowiązaniami izby administracji skarbowej. Zgodnie z art. 160 ustęp 5 ustawy wprowadzającej o KAS, izba administracji skarbowej wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki łączonych jednostek. W trybie art. 160 ustęp 4 ustawy izbę administracji skarbowej łączy się z mającymi siedzibę w tym samym województwie izbą celną i urzędem kontroli skarbowej. Zgodnie z art. 165 ustęp 3 ustawy o KAS pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz urzędach kontroli skarbowej stają się z dniem wejścia w życie ustawy pracownikami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej. W sprawach wynikających ze stosunku pracy i stosunku służbowego stosuje się przepisy dotychczasowe.

W dniu 9 marca 2017 roku w związku z wejściem w życie ustawy o KAS, Sąd Rejonowy w Gdyni oznaczył stronę pozwaną jako Skarb Państwa – Dyrektor I. Administracji Skarbowej w G. – protokół karta 707 – 708, e protokół karta 709.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód I. P. pełnił służbę w Izbie Celnej w G. od dnia 2 października 2000 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym od dnia 1 stycznia 2011 roku na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej. W okresie od dnia 14 grudnia 2009 roku powód pełnił służbę w G. Referacie Zwalczania Przystępczości w G., natomiast od dnia 18 czerwca 2012 roku w Wydziale Morskim Zwalczania Przystępczości w Izbie Celnej w G..

/Dowód: akt mianowania k.B1 akt osobowych powoda, pismo pracodawcy do powoda k. B130 akt osobowych powoda, pismo pracodawcy do powoda k. 6, pismo pracodawcy do powoda k. 7/

Pismem z dnia 3 sierpnia 2010 roku powód zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w G. z prośbą o delegowanie go na staż w misji (...) KOSOVO. Powód wskazał, że aplikuje na stanowisko customs officer – EK (...) oraz customs monitor – (...) i zapewnił, że jego doświadczenie oraz umiejętności pozwalają mu na podjęcie roli o jaką się ubiega. W dniu 3 sierpnia 2010 roku powód wypełnił oświadczenie dotyczące zgody na przetwarzanie danych osobowych. W treści wskazano, że celem przetwarzania danych osobowych jest przeprowadzenie naboru na stanowisko eksperta narodowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych. W dniu 6 sierpnia 2010 roku, w związku z naborem na stanowiska ekspertów narodowych oraz stanowiska kontraktowe w europejskiej misji w zakresie praworządności w Kosowie, p.o. Dyrektora Izby Celnej w G. zgłosił kandydaturę powoda do udziału w misji (...) KOSOVO. Pismem z dnia 4 października 2010 roku Dyrektor Planowania Cywilnego i Możliwości Realizacyjnych Dowódca Operacji Cywilnych poinformował Przedstawiciela Polski przy Komitecie Politycznym i Bezpieczeństwa Rady Unii Europejskiej ambasadora B. K. o wyborze powoda do uczestniczenia w misji. Termin rozpoczęcia misji został określony na dzień 13-14 listopada 2010 roku. Pismem z dnia 14 października 2010 roku Dyrektor Izby Celnej w G. podtrzymał kandydaturę powoda informując jednocześnie, że koszty udziału powoda w misji zostaną pokryte przez Izbę Celną w G.. Od dnia 5 grudnia 2010 roku powód rozpoczął służbę w Kosowie w ramach sił międzynarodowych sił wykonujących tam misję (...).

/Dowód: pismo pracodawcy w sprawie kandydatury powoda k.10 i k.11, pismo powoda k.12, dokumenty dot. wyjazdu powoda na misję w Kosowie k.14-20/

W pismach kierowanych do powoda w związku z wyjazdem na misję do K., powoda określano jako eksperta krajowego/narodowego.

/Dowód: pismo k.394, pismo k.395, pismo k.396, pismo k.407, pismo k.413, pismo k.414, pismo k.421/

Wymagania oczekiwane do spełnienia przez powoda w związku z wyjazdem na misję do K. w charakterze funkcjonariusza (...) zostały określone w dokumencie pt. „2-2010 C. for contributions for (...) KOSOVO advertisement for seconded/contracted staff members” – guidelines for application and basic requirements.

/Dowód: 2-2010 C. for contributions for (...) KOSOVO advertisement for seconded/contracted staff members – guidelines for application and basic requirements k.321-390/

Ogłoszenie o naborze na misję kandydatów nie było wysyłane do izb celnych, lecz było opublikowane na portal internetowym służby celnej. W ogłoszeniu o naborze wyraźnie zaznaczono, że państwa członkowskie oddelegowujące personel będą pokrywać wynagrodzenia, pomoc medyczną i wydatki związane z podróżą na misję i z misji, natomiast misja będzie pokrywała diety. Nabór na misję dotyczył posad polegających zarówno na oddelegowaniu personelu jak i oferował stanowiska kontraktowane. Wśród wolnych stanowisk na które organizowany był nabór na misję znajdowały się między innymi stanowiska eksperckie takie jak ((...), expert in penal administration EK 0490, (...)). Stanowiska opisane jako eksperckie wymagania dotyczące kwalifikacji osób kandydujących były wyższe od wymagań posad na które aplikował powód.

Powód został zakwalifikowany i przebywał w całym okresie trwania misji na posadę C. Monitor (...), która zgodnie z kategoryzacją należała do III kategorii poziom 3 pracowników. C. Monitor jako kwalifikacja pracowników na misji (...) KOSOVO należąca do III kategorii pracowników tzw. operacyjnych, a zatem pracowników od których misja wymaga znajomości zasad operacyjnych z uwzględnieniem pewnego stopnia niezależności oraz inicjatywy. Poziom 3 pracowników operacyjnych wymagał 3 lat doświadczenia zawodowego na danym stanowisku.

/dowód: pismo Ministerstwa Finansów z dnia 15 grudnia 2015 roku karta 317, ogłoszenie o naborze i podział pracowników w zależności od posady na kategorie k. 319-390/.

Pismem z dnia 5 maja 2011 roku Dyrektor Izby Celnej w G. przyznał wstecznie (od dnia 1 stycznia 2011 roku) powodowi dodatek za realizację zadań kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości w Izbie Celnej, w wysokości 0,267 kwoty bazowej miesięcznie. Jednocześnie Dyrektor poinformował powoda, że kwota bazowa za dany rok jest publikowana w ustawie budżetowej i wynosi w 2011 roku 1.873,84 zł.

/ Dowód: pismo pracodawcy do powoda k.8/

Decyzją Nr (...) z dnia 6 maja 2011 roku uchylającą decyzję Nr (...) z dnia 40 listopada 2009 roku Dyrektor Izby Celnej w G. mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji postanowień § 5 pkt 1 i 2 oraz § 7 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków dotyczących dodatków dla funkcjonariuszy realizujących zadania z zakresu kontroli zgłoszeń celnych, towarów i osób oraz wykonujących zadania kontrolne, a także funkcjonariuszy nadzorujących ich wykonanie wprowadził szczegółowe zasady wypłacania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych w Izbie Celnej w G. i podległych Urzędach Celnych. Decyzja wprowadziła wzór zestawienia w formie tabeli, będący podstawą do ustalenia wysokości dodatku do uposażenia proporcjonalnie do sumy dni pełnienia służby. Naczelnicy Urzędów Celnych oraz Naczelnik Wydziału Przestępczości zostali zobligowani do wypełniania dwóch pierwszych kolumn tabeli i przesłania jej w formie elektronicznej Naczelnikowi Wydziału (...) do 12. dnia po zakończeniu miesiąca. Naczelnik Wydziału Zwalczania Przestępczości został nadto zobligowany do przesłania Naczelnikowi Wydziału (...) do dnia 16 maja 2011 roku zestawienia za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku dla osób realizujących zadania kontrolne oraz sprawujących nadzór nad wykonywaniem tych zadań.

/Dowód: Decyzja Nr (...) Dyrektora Izby Celnej z dnia 6 maja 2011 roku k.51-53, tabele rozliczeń dodatków k.154-183/

W okresie od dnia 5 grudnia 2010 roku do dnia 4 grudnia 2013 roku I. P. był oddelegowany do misji europejskiej w Kosowie, gdzie zadaniem powoda było doradzanie funkcjonariuszom celnym pełniącym służbę na przejściach granicznych pomiędzy Republiką K. a Czarnogórą i między Republiką K. a Albanią. Dodatkowo powód pełnił funkcję obserwatora przy Grupach Mobilnych Służby Celnej Republiki Kosowo, mającej w swych celach zwalczanie przestępczości na terenie całego K.. Od czerwca 2012 roku do końca trwania oddelegowania powód był obserwatorem na przejściu granicznym pomiędzy Republiką K. a Republiką Serbii. W okresie oddelegowania powód otrzymywał dodatek kontrolny do czerwca 2011 roku.

/Dowód: zeznania powoda k.73-74, tłumaczenie raportów dziennych k.145-151, pismo Ministerstwa Finansów k.185/

Dodatek za realizację zadań kontrolnych od dnia 1 stycznia 2011 roku wynosił 0,267 mnożnika kwoty bazowej, tj. 500,40 zł miesięcznie, pod warunkiem pełnienia służby w Komórce Zwalczania Przestępczości zgodnie z harmonogramem, bez nieobecności innych niż urlopy wypoczynkowe.

/Dowód: pismo Wydziału Kadr i (...) z dnia 26 listopada 2015 roku k.280/

Powód został oddelegowany na misję w K. w trybie art. 88 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej. W czasie przebywania przez powoda na misji w K., otrzymywał on świadczenia pieniężne tzw. „daily allowance” wypłacane przez Europejską Misję do spraw praworządności (...) w K. wypłacane na podstawie (...) /124/ (...). Świadczenia te miały charakter diet dziennych i były wypłacane powodowi w czasie przebywania na misji co miesiąc, na jego rachunek bankowy. Świadczenia pieniężne dla powoda w czasie musi były obliczane zgodnie z zasadami oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego UE / dokument (...)/. Jedyną podstawą praw finansowych pobytu powoda na misji był dokument (...). W dniu 10 marca 2009 roku Rada Unii Europejskiej przyjęła zasady oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego UE. Jako cel ustanowienia zasad wskazano przyjęcie jednolitych kryteriów ustalania wysokości wynagrodzenia dla personelu państw członkowskich oddelegowanego do cywilnych operacji zarządzania kryzysowego (...). W dokumencie postanowiono, że zasady finansowania cywilnych operacji

zarządzania kryzysowego zgodnie z tytułem V Traktatu o Unii Europejskiej stanowią, że wszelkie koszty związane z operacjami, łącznie z dietami zostaną pokryte z budżetu (...), co oznacza, że ostateczna decyzja dotycząca płatności dodatków podjęta zostanie przez Radę. W cytowanym dokumencie wskazano, że wypłacie podlegają między innymi dietyienne, które są wynagrodzeniem za wydatki związane z rozmieszczeniem zagranicą w ramach cywilnych misji zarządzania kryzysowego UE. Celem wypłaty diet dziennych jest pokrycie wydatków wynikających z zakwaterowania, wyżywienia, transportu na miejsce i rozmaitych wydatków takich jak koszty komunikacji prywatnej.

/Dowód: daily allowance statement k.287-293, pismo Ministerstwa Finansów k.317, pismo z (...) A. (...) karta 650 – 658, dokument pod tytułem Z. oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego UE k. 661- 669/

Powodowi I. P. łącznie przyznano z tytułu pobytu na misji w grudniu 2010 roku oraz w okresie od stycznia 2011 roku do 15 grudnia 2012 roku należności w kwocie łącznej 66758, 66 euro, w których kwota 21,34 euro stanowiła wydatki na telefon, zaś pozostała kwota to dietyienne w wysokości po 90 euro każda.

/dowód: rozliczenie finansowe pobytu na misji powoda karta 642/

W czasie przebywania powoda na misji w K., p.o. Naczelnika Wydziału Zwalczenia Przystępności w Izbie Celnej w G. był G. S.. Od dnia 29 lutego 2012 roku przełożonym powoda był Naczelnik Wydziału D. K.. J. M. od lipca 2013 roku funkcję Naczelnika Kadr i (...), natomiast wcześniej była naczelnikiem Wydziału (...) u pozwanego pracodawcy. Praktyka wypłacania funkcjonariuszom Służby Celnej dodatku kontrolnego polegała na:

- zwróceniu się przez kierownika K. Zwalczenia Przystępności do Dyrektora Izby Celnej o przyznanie dodatku;
- po przyznaniu tegoż dodatku przez Dyrektora Izby Celnej, składa się comiesięczne sprawozdania do Wydziału Finansowego z zestawieniem godzin przepracowanych;
- czas, za który nie powinien być wypłacony tenże dodatek to zwolnienia lekarskie, urlopy bezpłatne oraz inna usprawiedliwiona nieobecność;
- szkolenie, ćwiczenia lub podróż służbowa były okresami uznanymi za czas wykonywania służby i za ten czas należał się dodatek;
- jeśli funkcjonariusz celny mimo zatrudnienia w Komórcie Zwalczenia Przystępności nie wykonuje zadań kontrolnych, to pozbawienie go dodatku kontrolnego może odbyć się na wniosek bezpośredniego przełożonego.

/Dowód: zeznania świadka D. K. k.111-113, zeznania świadka G. S. k.113-114, zeznania świadka J. M. k.114-116/

Pozwany pracodawca prowadził w stosunku do powoda ewidencję czasu pracy w postaci „Kart ewidencji czasu służby funkcjonariusza – G. Referatu Zwalczenia Przystępności w G.”. W czasie, gdy powód przebywał na misji w K. przy jego dniach pracy widniała adnotacja (...) co oznaczało – „delegowany - misja zagraniczna w K.”.

/Dowód: ewidencja czasu pracy k.119-139/

Pismem z dnia 7 stycznia 2014 roku Dyrektor Departamentu Polityki Celnej Ministerstwa Finansów poinformował Dyrektora Izby Celnej w G. w odpowiedzi na pismo z dnia 17 grudnia 2013 roku, iż dodatkowy dodatek miesięczny, o którym mowa w art. 15 ust. 2 Decyzji Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku dotyczącej zasad mających zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady przysługuje ekspertom krajowym oddelegowanym do Sekretariatu Generalnego Rady przez administracje publiczne państw członkowskich. Decyzja Rady nie ma natomiast zastosowania w odniesieniu do ekspertów krajowych oddelegowanych na misje (...) czy (...).

/Dowód: pismo z Ministerstwa Finansów k.50/

Pismem z dnia 18 lutego 2014 roku powód zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w G. o wypłatę dodatkowego zryczałtowanego dodatku miesięcznego, o którym mowa w art. 15 ust. 2 Decyzji Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku dotyczącej zasad mających zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady (...). Pismem z dnia 20 marca 2014 roku Dyrektor Izby Celnej w G. wskazał, że Decyzja Rady, na którą powołuje się powód ma zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady przez administracje publiczne państw członkowskich, natomiast zgodnie z przytoczonym przez powoda art. 3 tej Decyzji eksperci krajowi są zatrudniani w B., w biurze łącznikowym Sekretariatu Generalnego oraz w każdym miejscu, w którym Unia Europejska działa na mocy Decyzji przyjętej przez Radę. Dyrektor wskazał, że misja Unii Europejskiej w Kosowie ustanowiona została na podstawie (...) /124/ (...) z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, (...) KOSOVO. W związku z powyższym Kosowo nie jest miejscem wskazanym na mocy Decyzji przyjętej przez Radę, jedynie miejscem, w którym Unia Europejska na mocy (...) ustanowiła misję (...), a zatem postanowienia w/w Decyzji Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku (...) nie mają w tym przypadku zastosowania.

/Dowód: pismo pracodawcy do powoda k.9/

Pismem z dnia 29 października 2014 roku, pracodawca poinformował powoda, że dodatek kontrolny wynosi 500,40 zł miesięcznie i jest przyznawany funkcjonariuszom celnym pełniącym służbę w komórkach zwalczania przestępczości na wniosek przełożonego, w którym wskazuje on, że dany funkcjonariusz wykonuje zadania kontrolne, za które należy się dodatek. Pracodawca wskazał, iż wysokość wypłaconego dodatku może różnić się w poszczególnych miesiącach z uwagi na fakt, że dodatek jest wypłacany proporcjonalnie do sumy dni pełnienia służby (w tym korzystania z urlopu wypoczynkowego, dodatkowego urlopu wypoczynkowego lub krótkoterminowego urlopu wypoczynkowego).

/Dowód: pismo pracodawcy k.49/

Zgodnie z zaświadczeniem o zarobkach, wystawionym przez pozwanego pracodawcę dnia 24 października 2014 roku, powód ostatnio otrzymywał wynagrodzenie w łącznej kwocie 5.170,57 zł brutto, w tym wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.198,70 zł, dodatek za wieloletnią służbę w kwocie 575,77 zł, dodatek za stopień w kwocie 895,70 zł oraz dodatek za czynności kontrolne w kwocie 500,40 zł.

/Dowód: zaświadczenie k. 48/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powoda. Dowody te zostały uznane przez Sąd uznane za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu tak co do autentyczności jak i twierdzeń w nich zawartych, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich mocy dowodowej.

Sąd uznał za wiarygodne w całości dowody z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie w tym D. K., J. M. oraz G. S., albowiem były one spójne wzajemnie i logiczne. Jako wiarygodny został oceniony także dowód z przesłuchania w charakterze strony powoda, gdyż treść zeznań powoda była co do zasady spójna z dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie ogniskował się wokół dwóch roszczeń z których pierwsze związane było z tzw. dodatkiem kontrolnym zaś drugie z roszczeń dotyczących dodatku eksperckiego.

Zgodnie z art. 146 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej /mającej zastosowanie w niniejszej sprawie do oceny prawnej stanu faktycznego na podstawie którego dochodzone jest roszczenie w trybie art. 184 paragraf 1 ustawy wprowadzającej o KAS, zgodnie z którym w sprawach ze stosunku służbowego zaistniałych przed dniem wejścia w

żucie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe/ - uposażenie funkcjonariusza służby celnej składa się z uposażenia zasadniczego oraz dodatków do uposażenia.

Zgodnie z art. 148 paragraf 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej /Dz. U 2015.990/ funkcjonariusze otrzymują do uposażenia zasadniczego następujące dodatki między innymi dodatki uzasadnione szczególnymi zadaniami, warunkami lub miejscem pełnienia służby.

Na podstawie cytowanego art. 148 paragraf 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej wprowadzono przepisy wykonawcze – Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków, zgodnie z którym funkcjonariuszowi przysługują dodatki do uposażenia zasadniczego uzasadnione jego szczególnymi zadaniami, warunkami oraz miejsce pełnienia służby w tym dodatek za realizację zadań kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości w izbie celnej. Zgodnie z paragrafem 3 ustęp 2 cytowanego Rozporządzenia wysokość tego dodatku była obniżana proporcjonalnie do liczby godzin nieobecności funkcjonariusza w służbie w danym miejscu. Powyższe Rozporządzenie zostało zastąpione Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków /Dz. U 2014. 1614/. Zgodnie z paragrafem 5 cytowanego Rozporządzenia dodatkami do uposażenia zasadniczego funkcjonariusza uzasadnionymi szczególnymi zadaniami jest między innymi dodatek za realizację zadań kontrolnych. Zgodnie z paragrafem 7 ustęp 1 cytowanego Rozporządzenia warunkiem otrzymania dodatku opisanego w paragrafie 5 punkt 2 Rozporządzenia jest wykonywanie zadań kontrolnych odpowiednio przez funkcjonariusza w komórce zwalczania przestępczości w izbie celnej. W paragrafie 7 ustępie 2 Rozporządzenia zaznaczono, że wysokość dodatku ustala się proporcjonalnie do sumy dni pełnienia służby, w tym korzystania z urlopu wypoczynkowego, dodatkowego urlopu wypoczynkowego lub krótkoterminowego urlopu wypoczynkowego przez funkcjonariusza w danym miesiącu. Powyższe Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia to jest z dniem 18 kwietnia 2011 roku i w omawianym zakresie od tego dnia zastąpiło Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 27 października 2009 roku w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków.

Dokonując wykładni cytowanych przepisów Rozporządzeń stwierdzić należy, że Rozporządzenie z dnia 8 kwietnia 2011 roku w zakresie spornego dodatku kontrolnego w sposób jednoznaczny określa katalog dni które podlegają wliczeniu do przyznania dodatku, wskazując, że wykonanie zadań kontrolnych przez funkcjonariusza dotyczy zadań w komórce zwalczania przestępczości w izbie celnej w liczbie proporcjonalnej do dni pełnienia służby, w tym korzystania z urlopu wypoczynkowego, dodatkowego urlopu wypoczynkowego lub krótkoterminowego urlopu wypoczynkowego przez funkcjonariusza. Ustawodawca w omawianym przepisie wyodrębnił katalog stanów faktycznych dających uprawnienie do dodatku, w przeciwieństwie do Rozporządzenia z dnia 27 października 2009 roku, w którym technika legislacyjna oparta była na wyodrębnieniu zdarzeń negatywnych eliminujących prawo do dodatku poprzez wskazanie, że dodatek obniża się proporcjonalnie do liczby godzin nieobecności w służbie w danym miesiącu.

Zdaniem Sądu I instancji, treść paragrafu 7 ustęp 2 Rozporządzenia jest jasna i nie wymaga innej niż językowej wykładni, z której wywieść należy, że dodatek kontrolny nie należy się funkcjonariuszowi który nie wykonuje z uwagi na swoją nieobecność zadań kontrolnych w komórce zwalczania przestępczości w izbie celnej w okresach innych niż urlop wypoczynkowy, dodatkowy urlop wypoczynkowy lub krótkoterminowy urlop wypoczynkowy. Prawo do dodatku kontrolnego nie jest uzależnione od tego czy funkcjonariusz wykonuje zadania kontrolne stale czy incydentalnie, ale zależne jest jedynie od dni pełnienia służby w danym miesiącu z uwzględnieniem urlopów. A contrario dodatek ten nie przysługuje za dni w których funkcjonariusz nie wykonuje zadań kontrolnych w komórce z uwagi na nieobecności inne niż urlopy wymienione w Rozporządzeniu. Dodatek ten zatem nie przysługuje między innymi w okresach urlopu macierzyńskiego czy urlopu rodzicielskiego, który nie jest objęty cytowanym przepisem.

Analizując treść omawianego przepisu prawa w kontekście żądania zgłoszonego przez powoda zasądzenia dodatku kontrolnego za miesiące maj, czerwiec, lipiec 2011 roku, stwierdzić należy, że w tych miesiącach powód był oddelegowany na misję (...) Kosovo. Sytuacja prawna powoda w tym okresie była regulowana art. 88 ustawy o Służbie Celnej, który to przepis w wersji obowiązującej w okresie do 29 listopada 2013 roku, a zatem w okresie oddelegowania

powoda na misję, w paragrafie 4 wskazywał, że wzajemne prawa i obowiązki eksperta narodowego i instytucji lub agencji Wspólnoty Europejskiej lub organizacji międzynarodowej, do której funkcjonariusz został oddelegowany określone są przez przepisy obowiązujące w danej instytucji lub organizacji między narodowej. W paragrafie 5 artykułu 88 ustawodawca wskazał, że okres oddelegowania funkcjonariusza wlicza się do okresu służby w Służbie Cywilnej. Zdaniem Sądu, cytowany przepis w wersji obowiązującej w dacie oddelegowania powoda na misję w sposób jasny mówił, że w okresie oddelegowania funkcjonariuszowi będą przysługiwać świadczenia określone w przepisach dotyczących wykonywanej misji i nie wprowadzał regulacji o charakterze *lex specialis* do art. 148 ustęp 2 ustawy regulującej prawo do dodatków funkcjonariuszy oddelegowanych. Ustawodawca nie zmienił zasad przyznawania prawa do dodatku kontrolnego co do funkcjonariuszy oddelegowanych, skoro nie wymienił oddelegowania jako sytuacji faktycznej zrównanej z urlopem wypoczynkowym uprawniającym do przyznania dodatku pomimo braku wykonywania zadań kontrolnych. Ważkim w niniejszej sprawie jest analiza stanu prawnego w kontekście stanu faktycznego sprawy i regulacji wówczas obowiązujących, albowiem nie ulega wątpliwości, że artykuł 88 ustawy o Służbie Celnej podlegał zmianom i od 1 kwietnia 2015 roku ustawodawca w paragrafie 3 art. 88 wprowadził zapis który uprawniał funkcjonariusza w czasie oddelegowania do świadczeń wynikających z ustawy z wyjątkiem prawa do urlopów określonych w art. 138 ustawy. Zdaniem Sądu, wprowadzenie powyższej regulacji prawnej dawałoby asumpt do rozważania czy zmieniona treść art. 88 ustawy stanowi *lex specialis* w zakresie prawa do dodatków do uposażenia funkcjonariusza czy też nie wprowadza zmian w tej części. Stan faktyczny tej sprawy nie wymaga przeprowadzenia takiej analizy, skoro zapis ustawy i Rozporządzenia w sposób jasny w okresie od maja do września 2011 roku określał, że wszelka inna nieobecność w pracy prowadząca do nie wykonywania zadań kontrolnych od tej sanowanej przez ustawodawcę prowadzi do utraty prawa do dodatku. Nieusprawiedliwionym w kontekście literalnie jasnych przepisów Rozporządzenia z kwietnia 2011 roku jest uznawanie, że okres oddelegowania powołana misję powinien być okresem za który dodatek przysługuje, skoro funkcjonariusze delegowani na szkolenia taki dodatek otrzymywali. Należy w tym miejscu nadmienić, że delegacja na szkolenie jest świadczeniem pracy i nie stanowi nieobecności w pracy w komórce zwalczania przestępczości. Oddelegowanie funkcjonariusza w trybie art. 88 ustęp 2 ustawy o Służbie Cywilnej jest oddelegowaniem do pracy w danej instytucji, agencji czy też organizacji, co wyklucza uznanie, że jest to tożsame ze świadczeniem pracy w rozumieniu wykonywania zadań kontrolnych w izbie celnej. Oddelegowanie do pracy jest zmianą miejsca i zadań funkcjonariusza i nie może być równoznaczne z pełnieniem służby w izbie celnej. Powyższa wykładania jest zgodna z art. 88 ustęp 5 ustawy o Służbie Celnej, który z uwagi na powstanie specyficznej sytuacji prawnej oddelegowanego funkcjonariusza w sposób legalny wprowadza zapis gwarantujący oddelegowanemu wliczenie okresu oddelegowania do okresu służby w Służbie Celnej. Ustawowa gwarancja wliczenia oddelegowania do okresu służby pozwala na uznanie, że sam ustawodawca ten okres pracy funkcjonariusza odróżnia od okresu zwykłego wykonywania zadań przez niego, stąd konieczność ustawowego dookreślenia sposobu zaliczania okresu oddelegowania do regularnej służby.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd uznał, że skoro w okresie oddelegowania powoda na misję następuje zerwanie więzi pomiędzy funkcjonariuszem a izbą celną i wydziałem w którym są wykonywane zadania specjalne, to przyznanie dodatku za ten okres nie znajduje podstawy normatywnej, co na mocy par 7 ustęp 2 w zw. z paragrafem 5 pkt 2 Rozporządzenia oraz art. 148 ustawy o Służbie Celnej stosowanych a *contrario* prowadziło do oddalenia powództwa w tym zakresie.

Przechodząc do roszczenia powoda o przyznanie dodatku eksperckiego, w pierwszej kolejności należy poczynić kilka uwag o charakterze wprowadzającym celem oznaczenia prawnej podstawy do udziału powoda w misji (...) KOSOVO.

Europejska Służba Działań Zewnętrznych Unii Europejskiej jest organem Unii Europejskiej, który został zaprojektowany do działania w obszarze Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej. Europejska Służba Działań Zewnętrznych zgodnie z art. 27 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej wspomaga W. Przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, który z kolei wspomaga Radę Unii Europejskiej w prowadzeniu polityki zagranicznej. Europejska Służba Działań Zewnętrznych działa na podstawie Decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 roku określającej organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych / (...)/. Zgodnie z cytowaną decyzją (...) ma zdolność prawną konieczną do wykonywania

nałożonych celów i jest organem odrębnym i niezależnym zarówno od Sekretariatu Rady jak i od Komisji. (...) jest organem na którego strukturę wewnętrzną składa się administracja centralna zlokalizowana w B. oraz delegatury Unii ustanowione w państwach trzecich i w organizacjach międzynarodowych. W skład (...) wchodzi urzędnicy i inni pracownicy Unii Europejskiej, w tym ze służb dyplomatycznych mianowani na czas określony. (...) może korzystać w razie potrzeby z ograniczonej liczby oddelegowanych ekspertów krajowych, co reguluje art. 6 ustęp 3 Decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 roku.

Misja (...) Kosovo jest największą cywilną misją realizowaną w ramach Wspólnej Polityki (...) i O. Unii Europejskiej. Celem misji jest pomoc administracji kraju we wdrożeniu reform z zakresu prawa, sądownictwa, sił policyjnych i służby celnej. Mandat misji został udzielony na mocy Rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr (...), zaś decyzja o jej rozpoczęciu zawarta jest we (...)/124/ (...) z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, (...) KOSOVO. Misja (...) zgodnie z decyzją została powołana ze strukturą, w której stworzono kwaterę główną w P., biura regionalne i lokalne w całym Kosowie, komórkę wspierającą w B. oraz biura łącznikowe w zależności od potrzeb. W Decyzji wskazano jednocześnie, że struktura (...) KOSOVO składa się z szefa misji i personelu zgodnie z definicją sporządzonego planu operacyjnego (...) oraz komórki policyjnej, komórki wymiaru sprawiedliwości i komórki celnej. Zgodnie z art. 7 ustęp 4 Decyzji cały oddelegowany na misję personel pozostaje pod pełnym dowództwem krajowych organów wysyłającego państwa członkowskiego lub wysyłającej instytucji UE. Organy krajowe przekazują dowódcy operacji cywilnej kontrolę operacyjną nad personelem i jednostkami. Ustawodawca unijny uregulował w omawianej decyzji status oraz liczbę i kompetencje personelu (...) KOSOVO, wskazując, że są one zgodne z mandatem misji oraz zadaniami i jej strukturą. W art. 9 ustęp 2 Decyzji wskazano, że (...) KOSOVO składa się z personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie lub instytucje UE. Każde państwo członkowskie lub instytucja Unii Europejskiej ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż dietyienne, dodatki za ponoszone ryzyko i trudne warunki pracy. W art. 9 ustęp 3 Decyzji wskazano, że w zależności od potrzeb (...) KOSOVO może również zatrudniać na podstawie umów personel międzynarodowy lub miejscowy. W art. 10 Decyzji postanowiono o dokonaniu uzgodnienia statusu (...) KOSOVO i jego personelu łącznie z przywilejami, immunitetami oraz dalszymi gwarancjami niezbędnym do wypełniania i sprawnego funkcjonowania (...). Ustawodawca wyraźnie wskazał jednocześnie, że państwo lub instytucja UE, które oddelegowały członka personelu są odpowiedzialne za wszelkie roszczenia tego członka związane z oddelegowaniem. W punkcie 3 art. 10 wskazano jednocześnie, że warunki zatrudnienia oraz prawa i obowiązki międzynarodowego i miejscowego personelu cywilnego są określane w umowach zwartych między szefem misji a członkami personelu.

Eksperti narodowi w rozumieniu prawa Unii Europejskiej to przedstawiciele krajów członkowskich w instytucjach unijnych. Każde państwo członkowskie ma prawo do delegowania ekspertów narodowych do pracy w instytucjach oraz agencjach Unii Europejskiej. Praca ekspertów narodowych ma charakter czasowy i służy podzieleniu się umiejętnościami i wiedzą dotyczącą polityki unijnej. O możliwościach zatrudnienia informują stale przedstawicielstwa państw członkowskich przy Unii Europejskiej. Poszczególne instytucje tworzą własne warunki dla delegowania ekspertów narodowych i są one zawarte w decyzjach organów tych instytucji. Tytułem przykładu można podać, że w Komisji Europejskiej podstawą do delegowania ekspertów narodowych jest Decyzja Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2008 roku dotycząca zasad mających zastosowanie do oddelegowanych ekspertów krajowych i ekspertów krajowych odbywających kształcenie zawodowe w ramach służb Komisji, zaś w Parlamencie Europejskim podstawą prawną jest Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2003 roku w sprawie zasad delegowania ekspertów narodowych do Trybunału Parlamentu Europejskiego. Z kolei Komitet Administracyjny Trybunału Sprawiedliwości decyzją z dnia 2 lipca 2003 roku zmienianą decyzjami późniejszymi wydał decyzję ustanawiającą zasady mające zastosowanie do oddelegowanych ekspertów krajowych. Decyzją Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku / (...) WE/ ustanowiono zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady. Decyzją z dnia 23 marca 2011 roku /2012/c/12/04/ Europejska Służba Działań Zewnętrznych uwzględniając decyzję z dnia 26 lipca 2010 roku określającą organizację i zasady funkcjonowania (...) wydała decyzję ustanawiającą zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

Analiza przykładowo wymienionych aktów instytucji unijnych korzystających z ekspertów narodowych prowadzi do wniosku, że celem delegowania jest potrzeba wspierania wymiany doświadczeń zawodowych i wiedzy z zakresu polityk wspólnotowych pomiędzy państwami członkowskimi a instytucjami oraz agencjami Unii Europejskiej. Eksperci narodowi są delegowani do pracy w instytucjach na okres zależny wyłącznie od danej instytucji i to instytucje i agendy określają podstawę delegowania i zasady.

W niniejszej sprawie powód dochodzi roszczenia z tytułu diety przysługującej ekspertowi krajowemu na mocy decyzji z dnia 23 marca 2011 roku ustanawiającej zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do (...) w kwocie po 601, 73 EURO miesięcznie, wskazując, że kwota dochodzona jest za maj, czerwiec i lipiec 2011 roku i jest należna ekspertowi który nie otrzymał zwrotu przeprowadzki od (...). Strona powodowa wywodzi zatem swoje roszczenie z decyzji z dnia 23 marca 2011 roku dotyczącej oddelegowania do (...) jak i z decyzji wcześniej obowiązującej z dnia 5 grudnia 2007 roku dotyczącej zasad mających zastosowanie do ekspertów krajowych i krajowego personelu wojskowego oddelegowanych do Sekretariatu Generalnego Rady i uchylającą decyzję 2003/479/WE.

Zauważyć należy, że podstawy prawne z których powód wywodzi swoje roszczenie dotyczą więc bądź delegowania ekspertów krajowych do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych bądź delegowania do Sekretariatu Generalnego Rady. Zważyć trzeba, że ustawodawca unijny w każdej instytucji Unii Europejskiej co do której przewiduje możliwość delegowania ekspertów narodowych tworzy ramy prawne dla danej delegacji i w oparciu o nie jest dokonywana rekrutacja. Podkreślić należy, że delegowanie ekspertów narodowych następuje za pośrednictwem stałego przedstawicielstwa państw członkowskich przy Unii Europejskiej. Zgodnie z decyzją Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku art. 1 pkt 5 oddelegowanie odbywa się na podstawie wymiany listów w których zostaje wskazane miejsce oddelegowania oraz załączana jest kopia dokumentu określającego zasady mające zastosowanie do oddelegowania do Sekretariatu Generalnego. Eksperci krajowi oddelegowani do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych są natomiast oddelegowani do administracji centralnej (...) w B. lub do jednej z delegatur Unii /art. 3 ustęp 1 Decyzji z dnia 23 marca 2011 roku./ Również oddelegowanie dokonane w trybie wymienionej decyzji wymaga dla swojej skuteczności załączenia kopii dokumentu zawierającego zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do (...).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika natomiast, że powód aplikował na dwa stanowiska w organizacji (...) KOSOVO w miejscu B. Region Kosovo, opisane jako EK (...) oraz (...). Powód w aplikacji wskazał, że jest zainteresowany zatrudnieniem kontraktowym k. 224 akt sprawy. W wymianie listów dotyczących rekrutacji na misję praworządności Unii Europejskiej w K. wskazano na status prawny pracowników oddelegowanych podając jako podstawę Decyzję z dnia 4 lutego 2008 roku (...) w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie. W warunkach aplikowania zaznaczono jednocześnie, że państwa członkowskie są zobowiązane do pokrywania wynagrodzeń, wydatków na podróże związane z misją, zaś Misja będzie pokrywać diety dzienne oznaczone w Decyzji numer (...) z dnia 10 marca 2009 roku /pismo z dnia 20 lipca 2010 roku karta 216 – 217/.

Zasady na których powód został oddelegowany na misję zostały potwierdzone w liście z dnia 4 października 2010 roku Rady Unii Europejskiej, w którym dokonano wyboru powoda na misję, wskazując powyższe podstawy delegowania / karta 18-19 akt sprawy/.

Podkreślić należy, że powód aplikując na misję (...) KOSOVO nie aspirował na stanowisko eksperckie, pomimo, iż były posady na takie stanowiska dostępne karta 321- 390, lecz aplikował między innymi na stanowisko C. Monitor, które nawet w rozumieniu klasyfikacji dostępnych posad i ich kategoryzacji zostało umieszczone w kategorii III poziom III, a zatem w kategorii i poziomie, które nie mogą mieć przyznanego poziomu eksperckiego. Zauważyć należy, że zgodnie z decyzją z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie misji w Kosowie szef misji ma prawo do zatrudniania personelu cywilnego na kontrakty i wówczas umowa pomiędzy szefem misji a członkiem personelu jest regulowana odrębnie. Personel oddelegowany na misję przez kraje członkowskie i jego status wyraźnie określa cytowana decyzja art. 9 ustęp 2, która odwołuje się w zakresie kraju członkowskiego do obowiązku pokrywania przez niego wynagrodzenia, opieki medycznej i innych dodatków niż diety dzienne, jednakże nie daje ona podstawy do uznania prawa powoda do przyznania dodatków z tytułu przeprowadzki przewidzianych w decyzji z dnia 23 marca 2011 roku dotyczącej delegowania

ekspertów krajowych do (...) czy też decyzji z dnia 5 grudnia 2007 roku dotyczącej delegowania ekspertów krajowych do Sekretariatu Rady, albowiem inne są zasady delegacji do tych instytucji Unii Europejskiej i nie dotyczą one delegacji na misję praworządności (...) KOSOVO w rozumieniu decyzji z dnia 4 lutego 2008 roku. Organizatorem misji (...) KOSOVO jest Europejska Służba Działań Zewnętrznych Unii Europejskiej, gdyż ona na podstawie traktatowej zajmuje się Wspólną Polityką (...) i Obronności Unii Europejskiej, jednakże misja ma swoją podmiotowość i określa skład i zasady przyjmowania personelu odrębnie, co wynika nie tylko z podstawy prawnej utworzenia misji to jest decyzji z dnia 4 lutego 2008 roku, ale również z wymiany pism oraz z zasad naboru na posady na misji.

Powyższa krótka analiza determinuje konieczność uznania, że wszelkie dodatki związane z przeprowadzką których powód domaga się w sprawie byłyby zasadne o ile powód byłby oddelegowany na misję (...) KOSOVO jako ekspert narodowy i takie dodatki przewidziane byłyby dla takiego członka misji. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy przeczą tezie, iż powód w rozumieniu przepisów prawa Unii Europejskiej był pracownikiem oddelegowanym w charakterze eksperta narodowego na misję (...). Powyższa teza została potwierdzona w odpowiedzi udzielonej sądowi orzekającemu przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w piśmie z dnia 20 stycznia 2017 roku, w którym w sposób jasny i konkretny wskazano, że podstawą prawną dla praw finansowych powoda związanych z oddelegowaniem na misję (...) KOSOVO w okresie od dnia 5 grudnia 2010 roku do dnia 4 grudnia 2012 roku była decyzja z dnia 4 lutego 2008 roku (...) / (...), zaś świadczenia pieniężne były obliczane zgodnie z zasadami oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego Unii Europejskiej dokument (...) – pismo karta 677-678. Wskazać należy, że z dokumentu z dnia 10 marca 2009 roku Rady Unii Europejskiej dotyczącego zasad oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego UE wynika, że dietyienne będą wypłacane za każdy dzień od dnia w którym oddelegowany zjawi się w kraju do dnia opuszczenia kraju. W dokumencie wskazano, że dla każdego członka personelu zdefiniowane zostanie miejsce rozmieszczenia, zaś dla personelu misji przebywającego na terytorium UE zastosowanie winna mieć dzienna dieta odpowiadająca stawce wypłacanej oddelegowanym ekspertom krajowym do Instytucji (...) karta 661-676/.

Z powyższego dokumentu wynika, że misja (...) KOSOVO w sposób samoistny określała warunki i zasady wypłaty diet oraz określała jakie należności przysługują w razie oddelegowania. Misja (...) KOSOVO za dodatek nie uznaje zwrotu kosztów związanego z przeprowadzką czy też dodatku z tego tytułu. Zauważyć należy, że w przepisach wskazanych przez powoda jako podstawę prawną roszczenia z tytułu dodatku miesięcznego w związku z brakiem pokrycia kosztów przeprowadzki organem na którym ciążył obowiązek wypłaty dodatku była Europejska Służba Działań Zewnętrznych lub odpowiednio Sekretariat Generalny o ile kosztów przeprowadzki nie otrzymał od pracodawcy. W świetle zaś decyzji z dnia 4 lutego 2008 roku (...) / (...) oraz zasad oznaczania należności dla oddelegowanego personelu uczestniczącego w misjach zarządzania kryzysowego Unii Europejskiej dokument (...) oddelegowanemu personelowi na misję nie przysługiwał dodatek z tytułu przeprowadzki czy też zwrot wydatków z nią związanych.

Reasumując, w ocenie Sądu orzekającego, roszczenie powoda o przyznanie dodatków związanych z brakiem pokrycia kosztów przeprowadzki nie było zasadne. Powód został oddelegowany na misję na stanowisko C. Monitor czyli obserwatora obsługi celnej, którego zadaniem było pracowanie w grupie i monitorowanie, doradzanie obsłudze celnej K.. Powód nie został oddelegowany na misję jako ekspert do (...) lecz jako oddelegowany pracownik do udziału w cywilnej misji Unii Europejskiej do której mają zastosowanie jedynie przepisy dotyczące misji (...) oraz decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 10 marca 2009 roku (...) która nie przewiduje dodatków innych od dodatków od dietyiennej, diety związanej ze szczególnymi zadaniami oraz należności związanych z ryzykiem.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że o charakterze delegacji powoda na misję nie świadczy nazewnictwo używane przez ustawodawstwo krajowe w art. 88 ustęp 1 ustawy o Służbie Celnej określającego zasady ubiegania się o pracę w instytucjach Unii Europejskiej, ale rzeczywisty stan faktyczny sprawy oraz tryb i podstawa prawna delegowania opisana w wymianie listów w czasie procesu rekrutacji, z której nie wynika, aby w rozumieniu prawa Unii Europejskiej powód pełnił rolę w czasie delegowania na misję praworządności (...) KOSOVO – eksperta narodowego. Powyższemu przeczy literalna treść zarówno ogłoszenia o naborze jak i aplikacja oraz ostateczne wyniki rekrutacji, wskazujące na zasady i podstawę prawną delegacji powoda.

Z tych przyczyn na podstawie art. 15 decyzji Rady z dnia 5 grudnia 2007 roku / (...)/ oraz decyzji W. Przedstawiciela Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki (...) z dnia 23 marca 2011 roku /2012/C 12/04/ /art. 16/ stosowane a contrario w zw. z art. 9 ustęp 2 decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2008 roku / (...)/ (...) Sąd oddalił roszczenie powoda w zakresie dodatków dochodzonych na podstawie cytowanych przepisów uznając te świadczenia jako nienależne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku orzeczono o kosztach procesu na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu uregulowanej w art. 98 par 1 kpc. Koszty zastępstwa procesowego pozwanej zostały ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U z 2013 roku poz. 490 ze zmianami/ zgodnie z paragrafem 6 punkt 4 w zw. z paragrafem 11 pkt 2 cytowanego Rozporządzenia, które limitują wysokość kosztów zastępstwa procesowego pozwanej do kwoty 900 złotych przy wartości przedmiotu sporu oznaczonej na kwotę 9351 złotych.

W punkcie III wyroku orzeczono o wydatkach poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa na podstawie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz. U z 2014 roku poz. 1025 ze zmianami/, przenosząc je na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni, nie znajdując szczególnie uzasadnionych okoliczności do obciążenia nimi powoda.

SSR Joanna Wojnicka – Blicharz